

Un debat 'sine die'

Amb més o menys naturalitat, el 26-M ja és una referència traumàtica per a segons qui. La data haurà passat a formar part del calendari mortificador d'aquelles formacions valencianes, o integrades per valencians, que han obtingut resultats adversos o no massa complaents.

Per proximitat sociològica, el cas més infaust és la reiterativa impotència d'UPV per practicar l'acte electoral autònom o, dit amb alegria, superar quantitativament el llistó electoral que determina el text estatutari. No va en els meus càlculs fer guerra d'arbre en terra, però, amb el resultat de l'autòpsia en la mà, el vot nacionalista, exceptuant l'excepció que siga, només s'ha mostrat efectiu des del punt de vista municipal i allà on la influència de les decisions cupulars i contorsionistes és escassa, per no dir nul·la. Allà on les sigles només tenen un valor complementari i el mèrit recau sobre uns grups que funcionen al seu aire, d'acord amb les exigències del municipi i la comarca.

Per raons que no vénen al cas, hauria preferit estalviar-me tot comentari sobre l'incident i fer com fan les nostres potes d'elefant: exaltar sublimitats, tricotar una miqueta de retòrica sobre la rutina i obviar que més enllà de l'univers personal i intransferible hi ha coses que es mouen. O que, en tot cas, els implicats més directes hagueren repensat en veu alta la situació de cos present a què s'ha arribat, però en canvi han optat per la

comoditat d'expiar en les negatives de coalició d'Esquerra Unida o l'*arbitrarietat* del tres per cent. La melodia habitual. I circumscriure el no-èxit —el fracàs— a aquestes eventualitats és d'un desviacionisme fora sèrie.

En una competició on la cosa més important no és participar, algú hauria de demanar explicacions a algú altre. Exigir un balanç sobre els beneficis o no de l'anterior pacte amb IU. Preguntar si el fet de tenir una mentalitat que no va més enllà del fatídic percentatge és un impediment que explica la ineficàcia de la maniobra. Calibrar si el saltimbanquisme que va de l'ecopacifisme danès a l'esquerra verda, o a l'última ocurrència de l'intel·lectual en funcions, ha servit d'alguna cosa més que per a confondre el nacionalisme sociològic. Demanar per la desaparició de representants municipals nacionalistes en comarques potencialment nacionalistes. I, sobretot, si es continua amb la tònica, quant de temps li queda a l'invent. Per a fer boca no estaria malament.

Miquel Alberola

Jo sóc ell

Ra món Calvino Insua era un assassí professional cubà capturat pels castristes en la frustrada invasió de badia Cochinos. En el judici posterior als implicats, que es va televisar a tot el país, tots els inculpats es van dedicar a convertir Ramón Calvino en el cap de turc ideal. Sol, arraconat com un objecte, aquest agent de Batista contestava a l'interrogatori d'una manera ben particular: "I ara de sobte es volen imputar tots aquets casos a Calvino. Sempre resulta que Calvino és el culpable".

Poc sabia aquell home que la fórmula retòrica que va usar de referir-se a ell mateix en tercera persona faria després tanta fortuna. El desenvolupament dels mitjans de comunicació ha anat propiciant individus aparentment normals que utilitzen aquesta manifestació de desdoblament mental sense cap mena de recança.

Aquesta plaga —que vé a ser l'adaptació moderna del "Je est l'autre" de Rimbaud— ataca de manera especial el món dels esportistes. Sobretot aquells que sovint son a dalt o a baix dels pedestals. Entre els motoristes Ángel Nieto n'era un mestre. "Demà Ángel Nieto donarà tot de si mateix", podia dir sense immutar-se. Carles Cardús es va impregnar del vici, tant en l'eufòria com en l'abatiment. En el món de la bicicleta Melcior Mauri ens ha donat un exemple recent: al final de la *Vuelta* i aclamat per tots

els mitjans informatius, el teòricament modest corredor d'Osona no venia la tentació: "En el futur Melcior Mauri demostrarà de què és capaç". Es clar que no es pot oblidar Luis, el depriment entrenador de futbol que usa aquesta fórmula de manera inapel·lable: "Quan Luis dona una paraula la compleix". O Urtain, Pepe Legrá i Perico Fernández addictes al sistema en els seus temps d'esplendor.

José María García també l'usa sovint, especialment quan la seva megalomania se sent atacada: "Odien José María García perquè José María García no es casa amb ningú". Una aparent contundència que delata la inseguretat del que sap que ja no és amo d'ell mateix, sinó objecte i víctima de la seva pròpia imatge.

Sorprenentment, en les recents eleccions municipals hem tingut algun exemple inesperat. Com el de l'alcalde de Barcelona proclamant tan tranquil allò de "¿Voleu que en Pasqual Maragall sigui alcalde?" En les files convergents el fenomen ha estat invers perquè tots els candidats es despersonalitzaven aixoplugant-se en el tronc de Convergència. En canvi una altra socialista s'ha mostrat víctima de la plaga: "El poble de Santa Coloma vol que Manuela de Madre sigui alcaldessa", declarava ella. Tot i que tothom sap que de *Madre* només n'hi ha una.

Jordi Balló